

Inhoud

Generiek	3
Bekroningen	4
Regisseur	5
Inhoud	7
Willy Vlautin, schrijver van de gelijknamige roman	8
Van roman naar film	9
Knap geschetste personages	10
Emotioneel, maar (overdreven) sentimenteel	11
Roadmovie	12
Coming-of-age film	13
Omgekeerde western	13
De jonge acteur Charlie Plummer is een ware ontdekking	14
Persspiegel	15

Generiek

Regie: Andrew Haigh

Scenario: Andrew Haigh, Willy Vlautin naar diens gelijknamige roman

Fotografie: Magnus Nordenhof Jønck

Montage: Jonathan Alberts

Muziek: James Edward Barker

Vertolking: Charlie Plummer (Charley), Amy Seimetz (Lynn), Travis Fimmel (Ray), Steve Buscemi (Del), e.a.

Duur: 121 minuten

UK - 2017

Bekroningen

[Lees meer](#)

Regisseur

De Engelse regisseur, scenarioschrijver en producer Andrew Haigh werd op 7 maart 1973 geboren in Harrogate, North Yorkshire. Zijn vader was een verkoper bij een drankfirma en zijn moeder was huisvrouw. Na de scheiding van zijn ouders ging hij op kostschool om vervolgens in Newcastle geschiedenis te studeren.

Zijn filmcarrière begon hij als assistent van Ismail Merchant bij de Merchant Ivory Productions en als assistent-monteur bij films als o.a. *Gladiator* (Ridley Scott, 2000) en *Black Hawk Down* (Ridley Scott, 2001). Toen hij les wou gaan volgen bij de National Film and Television School in Beaconsfield (VK) werd hij niet tot de school toegelaten. In 2003 ging hij wel voor een jaar studeren aan de private Los

Angeles Film School, 'vooral om het materiaal in handen te krijgen', zoals hij het uitdrukte.

Zoals bij zovelen in de filmwereld kreeg hij zin om zijn eigen creativiteit uit te werken en begon hij een aantal korte films te schrijven en te regisseren. Zo maakte hij *Oil* (2003), *Markings* (2005), *Cahenga Blvd* (2005) en *Five miles out* (2009).

Nog in 2009 regisseerde hij zijn eerste langspeler *Greek Pete*. Deze film bereikte, dank zij een extra lang uitgewerkte generiek, net de vereiste zeventig minuten om als langspeler te kwalificeren. Hij schreef en regisseerde niet alleen de film, maar trad ook op als fotograaf, monteur en producer. De film werd gemaakt met een microbudget van ongeveer £ 5000.

Greek Pete speelt in Londen en gaat over mannenprostitutie waarbij hij een kroniek brengt van de mannelijke prostituee Greek Pete. Deze film debuteerde op het London Lesbian and Gay Film Festival van 2009. *Greek Pete* kon niet meteen een groot succes genoemd worden.

Meer succes kende Haigh met zijn tweede film, *Weekend* (2011), die het, zeker in het festivalcircuit, goed deed. In deze film brengt hij twee mannen samen die een one night stand onverwacht zien uitgroeien tot een weekend dat een mooie ervaring voor hen betekent.

Terwijl hij aan de montage van *Weekend* werkte ontdekte hij de 12 pagina lange novelle *In another country* van David Constantine. Dit verhaal gaat over een Engels koppel die op het punt staat zijn 45ste huwelijksverjaardag te vieren wanneer hun relatie op de proef wordt gesteld wanneer een geheim uit het verleden van de man plots opduikt. Deze novelle liet een diepe indruk op hem na, en hij besloot ze tot een filmscript te adapteren en er zijn volgende film van te maken. Die film werd *45 years* (2015) die in première ging in de competitie van het Internationaal Filmfestival van Berlijn. Deze film behaalde heel wat bekroningen vooral voor de hoofdrolspelers Charlotte Rampling en Tom Courtenay.

Haigh draaide *45 years* tussen twee seizoenen van de HBO-televisiereeks *Looking* (2014-15) in. Hij is co-producer van deze dramaserie over drie homo's in San Francisco, schreef en regisseerde ook een aantal afleveringen en begin 2016 regisseerde hij de afsluitende televisiefilm met dezelfde titel. Hij beschrijft dit zelf als een hectische periode waarin hij in de ochtend aan het schrijven van *Looking* werkte en in de namiddag de montage van *45 years* deed. Na *45 years* volgde *Lean on Pete* (2017) terwijl een ander project, *McQueen*, een biografische film over de modeontwerper Alexander McQueen niet doorging. Deze film werd uiteindelijk in 2018 gemaakt door Ian Bonhôte en Peter Ettedgui naar een scenario van Ettedgui.

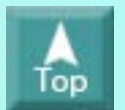
Een nieuw project dat voor Haigh werd aangekondigd is dat hij schrijver en regisseur zou zijn voor de mini-reeks *North water* naar de gelijknamige roman van Ian McGuire.

Haigh, die openlijk voor zijn homoseksualiteit uitkomt, leeft samen met zijn echtgenoot de schrijver Andy Morwood.

Inhoud

De moeder van de introverte tiener Charley is niet in beeld. Zijn jonge vader heeft al moeite genoeg zijn eigen leven op de rails te houden. Geen wonder dat Charley de kans om op eigen benen te staan met beide handen aangrijpt. Hij regelt een baantje bij de nukkige paardenmenner Del Montgomery. Met hem en jockey Bonnie reist hij langs paardenraces in stoffige stadjes, met het grootse Amerikaanse landschap als achtergrond. Charley vindt een onverwachte zielsverwant in het paard Lean on Pete. Maar Pete heeft zijn beste tijd als racepaard gehad en staat op het punt te worden afgedankt. Het lot van Pete – voor een habbekrats verkocht om wellicht te worden geslacht – zint Charley niet en hij gaat er samen met het paard vandoor, op zoek naar een tante die lang geleden uit zijn leven is verdwenen.

Willy Vlautin, schrijver van de gelijknamige roman

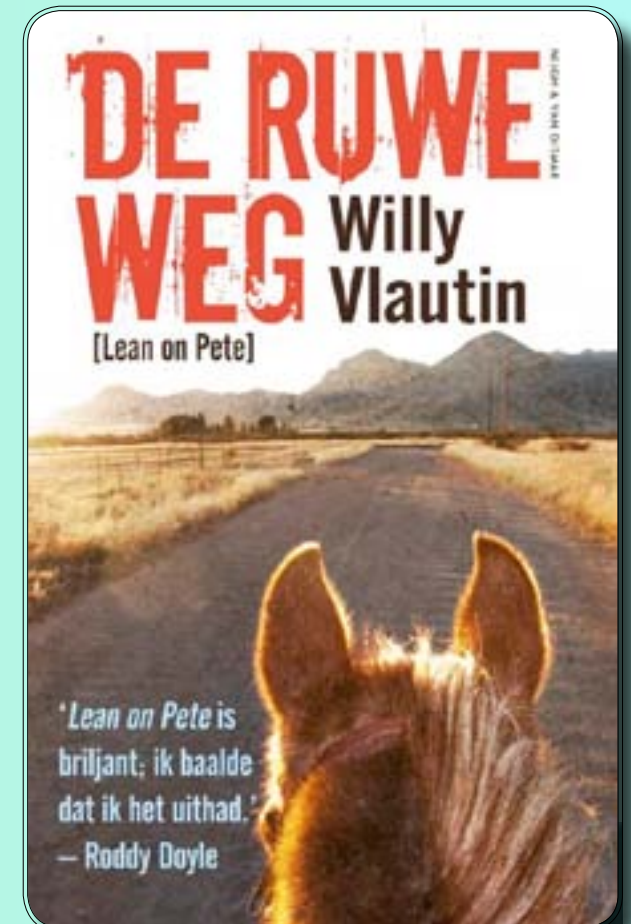

Willy Vlautin (°1967) is een Amerikaans auteur, musicus en liedjesschrijver. Hij werd geboren en groeide op in Reno, Nevada. Als tiener begon hij gitaar te spelen en liedjes te schrijven en al snel raakte hij helemaal betrokken bij de muziekwereld. Hij werd de leadzanger, gitarist en songschrijver van de door hem gestichte rock band Richmond Fontaine (1994-2016) uit Portland, Oregan. Sinds het midden van de jaren negentig maakte de band elf elpees naast een handvol life opnames.

In 2014 vormde Vlautin samen met zangeres Amy Boone The Delines en brachten ze een eerste album *Colfax* uit.

De song *Too much water so close to home* die de Australische zanger-songschrijver Paul Kelly schreef voor de band The Messengers en gebaseerd was op Raymond Carver (Amerikaans schrijver en dichter) kort verhaal, inspireerde Vlautin om ook verhalen te gaan schrijven. Hij schreef (tot nu) vijf romans: *The Motel life* (2007, in 2012 verfilmd door Alan en Gabe Polsky), *Northline* (2008), *Lean on Pete* (2010, verfilmd in 2017 door Andrew Haigh), *The free* (2014) en *Don't skip out on me* (2018).

De roman *Lean on Pete* werd in 2011 het Nederlands uitgebracht bij uitgeverij Nijgh & van Ditmar onder de titel *De ruwe weg* onder ISBN nummer 9789038894300.

Van roman naar film

- Die voortdurend rennende en weglopende tiener komt uit Willy Vlautins roman *Lean on Pete*, vertaald als *De ruwe weg*, een vrij conventionele mengeling van roadtrip en coming-of-ageverhaal, zonder tierlantijntjes verteld vanuit Charleys perspectief. De korte, nuchtere beschrijvingen heeft Haigh vertaald naar de sobere settings en de handelingen van zijn personages. Op enkele emotionele confessies na laat hij de beelden daarvan voor zich spreken. (Bjorn Gabriels in Filmmagie van april 2018)

- Acteur Charlie Plummer over de relatie tussen roman en de film: “*Volgens mij interpreteert het script op een fantastische*

manier de ziel van het boek. De roman is veel gedetailleerder en er zaten heel wat stukken in die me hielpen bij het acteren. Het boek gaf mij een blik op de innerlijke dialoog van de jongen, aangezien hij niet spreekt.”

(Uit een interview van Bjorn Gabriels met Charlie Plummer in Filmmagie van april 2018)

Knap geschetste personages

- Met zijn onverbloemde maar nimmer meedogenloze karaktertekening doet de film denken aan het oeuvre van John Steinbeck, en niet alleen omdat ook schrijver Willy Vlautin zijn verhaal aan de Amerikaanse westkust situeert. (Steven De Foer in De Standaard van 24/04/2018)

- Charleys besluit om zijn tante te gaan zoeken is niet alleen het begin van een tocht door landschappen waar hij soms met moeite water vindt voor zijn paard genaamd Lean on Pete, het levert ook een serie ontmoetingen op met mensen die maatschappelijk minstens even kwetsbaar zijn als hij. De vriendelijke jongen met zijn zachte stem ontmoet mannen die hun economische wanhoop verhullen met grove taal en vrouwen die zich vernederingen laten welgevalen, want «ik kan nergens anders heen.» Je ziet hem groeien, Charley. En je gunt hem zo dat hij dit niet allemaal in zijn eentje hoeft te doen. (Remke de Lange in Trouw van 31/05/2018)

- Andrew Haigh vertelt hoe hij de personages ziet: *“Ik hou niet van verhalen waarin de protagonist alleen met echte rotzakken te maken krijgt. Ik hou van personages die het in se wel goed menen, al doen ze nog zo’n domme of egocentrische dingen. Je merkt dat auteur Willy Vlautin gek is op John Steinbeck. Ik ook. Die onverantwoordelijke vader van Charley, de norske paardentrainer, de vrouwelijke jockey: op hun manier zijn ze de kwaadste niet. Ze zijn alleen niet wat een zo eenzame en gevoelige jongen nodig heeft.”* (Uit een interview van Steven De Foer met Andrew Haigh in De Standaard van 21-22/04/2018)

Emotioneel, maar (overdreven) sentimenteel

- Dat klinkt als potentieel suikerzoet, maar dat is het niet – Haigh háát zoet. (Steven De Foer in De Standaard van 24/04/2018)

- Wacht eens, een zielige jongen en een paard, samen op stap. Klinkt dat nu niet verschrikkelijk melig? Dan kent u Andrew Haigh niet, de man die met het ijzige *45 Years* existentiële rillingen over onze rug stuurde. De man die met *Weekend* een ontroerend gay liefdesverhaal zonder een spatje sentiment wist te brengen. Nee, melig is *Lean on Pete* niet. Ontroerend wel. En bikkelhard. (Lieven Trio in De Morgen van 25/04/2018)

- Mede door het subtiele acteerwerk van Plummer ontroert Charley's steeds vergeefsere zoektocht zonder in melodrama te verzanden; op een opmerkelijk geloofwaardige manier combineert de jongen puberonhandigheid met naïviteit. Wat ook helpt om de sentimentaliteit in te tomen is dat de andere personages – ondanks hun pragmatisme en egoïsme - nergens echt kwaadaardig lijken. Charley's vader is oprecht trots als hij zijn zoon levenslessen meegeeft, al komt hij niet verder dan dat „de beste vrouwen op een bepaald moment in hun leven serveerster zijn geweest.” (Sabeth Sniijders in nrc.nl van 29/05/2018)

- Over de sentimentaliteit van zijn film zegt Andrew Haigh: “*De film draait rond een jongen en een paard. Het zou gemakkelijk ongelooflijk sentimenteel kunnen zijn. Bovendien moet de jongen zijn verdwenen tante terugvinden, wat ook een emotioneel gegeven is. Toen ik vooraf met anderen over de film sprak, beeldden ze zich de tante in als een gezette vrouw met grote dikke armen die taarten bakt. Maar zijn*

tante moest iemand zijn die ook worstelt en overstuur is dat er ineens een jongen op haar stoep staat. Het is helemaal niet perfect, net zoals bij zijn relatie met het paard. Het is een fijne lijn, een delicate balans. Je wil het niet te sentimenteel maken , maar je wil ook niet dat de kijker niets voelt.” (Uit een interview van Bjorn Gabriels met Andrew Haigh in Filmmagie van april 2018)

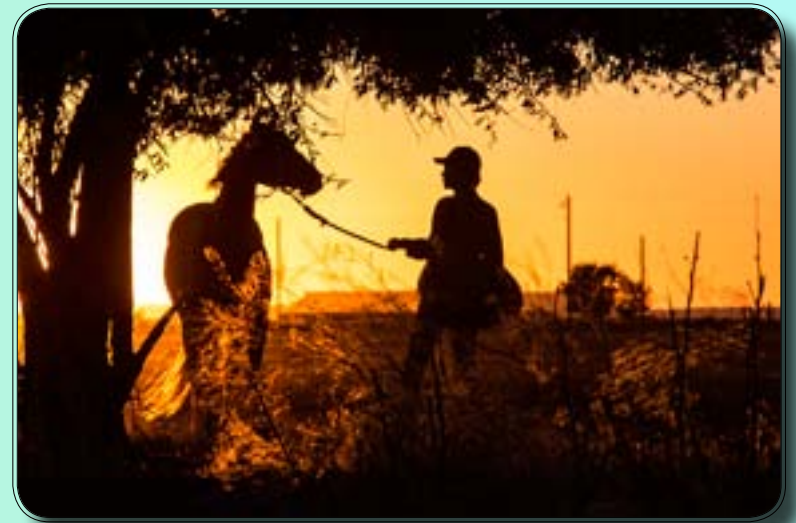

Roadmovie

- Het lijkt déjà vu, zo'n roadmovie die de hardere achterkant van ruraal Amerika toont, meer het is ook dat niet – of misschien een beetje, maar wie klaagt er als het zo goed gedaan is? (Steven De Foer in De Standaard van 24/04/2018)

- Mocht dit alles klinken als een mooie aangelegenheid voor een roadtrip door prachtige Amerikaanse landschappen: vergeet het maar. *Lean on Pete* leidt de kijker vooral langs aftandse wegrestaurants, agressieve daklozen en dorre vlaktes. Het zijn precies die momenten waarop Amerika oogt als een desolaat derdewereldland waarin het dagelijks leven een continue worsteling is. (Alex Mazereeuw in Cinemagazine.nl)

- Haigh is niet de eerste Europeaan die zich aangetrokken voelt tot de Amerikaanse roadmovie. Met zijn Deense cameraman peinsde hij over de rol van het landschap: *Lean on Pete* trekt van Portland, Oregon door de badlands naar Wyoming. Zegt Haigh: „Je ziet dan Paris, Texas en andere Wim Wenders-films voor je, maar we wilden niet dat het landschap een fetisj werd. Groots en subliem, akkoord, maar je mag niet denken: die zonsondergang in de canyon is de echte hoofdpersoon. Het landschap moet het isolement van Charley versterken.” (Coen van Zwol in nrc.nl)

Coming-of-age film

- Weinig Amerikaanse films wagen zich in de stoffige en uitgestrekte verlatenheid van de Pacific Northwest. Het blijkt de ideale achtergrond voor een coming-of-age-drama waarin eenzaamheid en emotionele isolatie de boventoon voeren. Charlie bevindt zich in overlevingsmodus. Hij uit zich slechts beperkt maar achter die starre blik zit een verborgen wereld van gevoelens. Het paard blijkt de katalysator te zijn. (Sven De Schutter in Kutfilm.be)

- *Lean on Pete* draait vooral om de zoektocht van Charley naar vastigheid. In dat licht is *Lean on Pete* wellicht een coming

of age-film, maar dan wel een ongelooflijk grauwe. Het grootste deel van de film zie je Charley vooral worstelen en lijden, waardoor je de makers richting het einde bijna zou willen smeken om een happy end voor de jongen. (Alex Mazereeuw in Cinemagazine.nl)

Omgekeerde western

- Andrew Haigh: *“De Amerikaanse mythe is naar het Westen trekken en je eigen vrijheid ontdekken. In dit verhaal reist Charley naar het Oosten. Hij wil geen vrijheid, hij wil zekerheid. In zekere zin is dat een groot conflict binnen de Verenigde Staten. Iedereen streeft naar individuele vrijheid, maar tegelijkertijd heeft dat als gevolg dat er mensen uit de boot vallen. ‘Lean on Pete’ is een omgekeerde western. Niet alleen de richting, maar ook zijn doel is tegenovergesteld”*. (Uit een interview van Bjorn Gabriels met Andrew Haigh in Filmmagie van april 2018)

De jonge acteur Charlie Plummer is een ware ontdekking

- Hoofdrolspeler Charlie Plummer (*All The Money In The World*), 17 jaar oud tijdens het filmen, schittert hier. Met zijn genuanceerde spel doet hij je afwisselend vergeten dat je hier naar een 15-jarig jongetje kijkt én herinnert hij je eraan hoe het is zo jong te zijn. Terwijl het leven op Charley inbeukt, blijft hij één brok optimisme. Maar boven alles is hij het cement dat de film bij elkaar houdt. (Floortje Smit in De Volkskrant van 30/05/2018)

- De film leunt zwaar op de jongemannenschouders van de voortreffelijke Charlie Plummer, een jong talent dat met z'n

zachte intelligente blik, rommelige haar en beheerste slungeligheid wel doet denken aan de in 1993 jong gestorven River Phoenix (broer van acteur Joaquin). Hij kan het gewicht aan. (Remke de Lange in Trouw van 21/05/2018)

Persspiegel

- Haigh maakt voortdurend de juiste keuzes die de kijker doet meeleven met jongen en paard, zonder naar gemakkelijke tranen te hengelen. Maar dat dit zo'n knap portret is geworden van een ontwapenende, veerkrachtige jongeman die er het beste van tracht te maken in een land zonder medelijken, is vooral dankzij de uitzonderlijk getalenteerde Charlie Plummer. (Steven De Foer in De Standaard van 24/04/2018)

- Zo puur als *Lean on Pete* zie je ze zelden: dit onsentimentele verhaal over een eenzame jongen die genegenheid zoekt bij een renpaard, breekt gegarandeerd je hart. De jonge hoofdacteur Charlie Plummer is een absolute revelatie. (Lieven Trio in De Morgen van 25/04/2018)

- Charlie's onstabiele bestaan vol tegenslagen leidt echter geenszins tot sentimentele cinema. Haigh houdt de emotionele teugels strak, zet de dramatiek nergens dik in de verf, laat het paard en de natuur fungeren als klankbord waarbij geen emoties hoeven uitvergroot te worden. *Lean on Pete* groeit aldus snel uit tot een bezwerende, indringende film - waarin op een bepaald moment misschien net iets te weinig gebeurt – die uiteindelijk aangrijpt zonder dat de filmmaker kunstgrepen moet uitvoeren. Cinema zonder opsmuk maar met des te meer impact. (Sven De Schutter in kutfilm.be)

- Met de coming-of-agefilm *Lean on Pete*, gebaseerd op de gelijknamige roman van Willy Vlautin, zet Haigh zelfverzekerd een stap naar het grootsere canvas van het immense Amerikaanse landschap. De film ging vorig jaar in première in de competitie van het filmfestival van Venetië, waar Plummer de Marcello Mastroianni Award voor beste jonge acteur won. Haighs moderne western speelt langs de stoffige wegen en uitgestrekte vlaktes van Oregon. Maar die weidse landschappen benadrukken alleen maar hoezeer Charley geen kant op kan. Ze worden gereflecteerd in de ogen van Plummer, die een ijzersterke, ingetogen rol neerzet. Net als in zijn eerdere films

balanceert Haigh op de grens van weemoed en optimisme. Hij beziet deze wereld vanuit de jeugdige onschuld van Charley, zonder de pijnlijke tragiek van de levens van bijpersonages als Del en Bonnie, die zonder uitzondering rijk en ingeleefd aanvoelen, te verdoezelen. (Joost Broeren-Huitenga in De Filmkrant.nl)

- *Lean on Pete* laat op voortreffelijke wijze zien dat coming of age-films niet altijd licht of eenvoudig verteerbaar hoeven te zijn. Sterker nog, de film is bij vlagen zo grauw en hard voor zijn hoofdpersonage, dat je als kijker wel emotioneel betrokken móét raken bij Charley. Hoewel 'Lean on Pete' dus verre van makkelijk wegstijgt, is het één van de eerlijkste films in tijden geworden, waarbij je alleen maar kunt hopen dat Charley op een gegeven moment eindelijk rust en zekerheid zal vinden. (Alex Mazereeuw in Cinemagazine)

- *Lean on Pete* is niet de elfendertigste halfzachte jongen-en-zijn-paardfilm, en evenmin een episch meesterwerk dat twee uur lang een foutloos parcours rijdt, wel een mooi en melancholisch coming-of-ageportret dat dampst van de doorleefde blues. (Dave Mestdach in Focus Knack)